

2. MEDVEDEK.

Sama sta v grajski knjižnici. Mama študira »Kikeriki«, a sinko stoji pri oknu in gleda v vrt, kjer cvete čudež kipečih majnic.

Pa se zdrzne milostna gospa ter pokliče: »Medvedek, kam si se pa spet zagledal?« S pomilovalnim nasmeškom pristopi k sinu in se mu skloni čez ramo. »O, že vem! Črnooka Milica je tvoj ideal. Hčerka vaškega učitelja! In takšni plebejki piše plemeniti gospod Heri ljubavna pisma in vrtnice ji pošilja, kajne? Ker srce velevala tako, — oj, krasno, imenitno!«

»Brr!« zardeva sinko, ves osupnjen.

»Ho, ho,« se smeje milostna gospa, »čudovitega in ponosnega potomca smo dobili Edelsteini! Kajne, in vse bi žrtvovalo plemenito srce! Kako si zanimiv, medvedek idealni!«

»Mama, pusti me, — prosim!«

»Da, to je krasno! In še poročil jo boš, kajne? Saj pobič je star že osemnajst let!«

»Bom!« zabrenči Heri in se vrže v fotelj.

»Seveda, medvedek moj. In še Herbersteine bomo povabili, da pridejo gledat in banjko vina s seboj pripeljejo, ko bo nevesta Milica spravljala bališ na lojtrnice, uj! z banderci okrašene! Bo zares imenitno! Oh! Ampak, medvedek moj,« mu zašepeče in v lice poboža s svojimi dišečimi lasmi, »čuješ, medvedek moj, bodi vendar pameten! Saj je prav, da brenčiš. Ampak, junače, za to imaš spletično na razpolago! Ti ni vseč? In guvernantka je tudi še devica. No, kaj me gledaš, medvedek sramežljivi? Saj vem in ti ni treba skrbeti, vse ti je na razpolago. Pa če te grajske deklice ne mičejo, saj lahko povabimo viničarjevo Marico, ki črešnje donša v grad...«

Medvedek si pa skrije obraz v roke. »Mama, — o saj me ne razumeš!« ječi od neznanega nemira.

»Ti moj tepček, le potolaži se! Boš parfuma kupil za Marico in boš brž razumel vso sladkost...«

»O, — mati!« se trga sinu iz duše.

Mama se pa glasno smeje. »Kakšen medvedek, oh, kako neumen medvedek si to!«

»Mati!«

»Joj, medvedek!« Kar trese se od samega smeha. »Ampak,« mu požugne, »če te še

enkrat zalotim, da ljubavno pismo pišeš kakšni plebejki, potem te zapremo v izbo k stari Geri!«

Medvedek umolkne in drhteč si ne upa pogledati materi v obraz, ki se smeje, tako čudno smeje, kakor ga še ni videl nikoli nikjer.

KRALJ TONE: STRAH.

SRENJA.

JANEZ JALEN.

Drama v štirih dejanjih.

Četrto dejanje.

Pozorišče: Pogačarjeva pisarna. Prostorna soba v pritličju. Vrata na desno in levo; zadaj dvojne oken, med njima stoji blagajna. Na levi pisalnik, na desni daljša miza s stoli. Ob stenah več omar. Naokrog drobnarija. Na sredi izpod stropa visi luč. Jesenski večer.

Dana (sloni pri mizi in pregleduje poslovne knjige; gre k pisalniku, vzame iz žepa ključ, poizkuša odkleniti predale, pa se ji ne posreči; ključevalno gleda ključavnice; zamiži in premišljuje).

Franica (prinese od desne prižgano svetiljko in jo postavi na mizo): Tako pozno v mrak delaš brez luči. Kratkovidna boš postala.

Dana: Kar naj. Da ne bom miže videla tako daleč — v trnje.

Franica: Preveč se vdajaš takim mislim.

Dana: Tudi ti bi se, da poznaš knjige.

Franica: Brez njih vem, da bo boben zapel pred vrati.

Dana: Pa veš tudi, kaj pomenijo v poslovnih knjigah preračunane napake? (Pospravi knjige v omare.)

Franica: Se mi je kar zdelo, da bo nazadnje tudi to poizkusil.